

Bayer Zsolt: Tizenegyedik szín IV.

2011 március 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Aztán a csüggedés önálló életre kel. Függetleníti magát a csügged?kt?l, s így válik felismerhetetlenné, láthatatlan létez?vé. Sok-sok ezer esztend?n át a csüggedés, a fájdalom, a szenvedés bennünk élt. Éreztük, értettük, tudtunk róla. Viszonyunk volt vele.

„Im itt a szenvedés belül,
ám ott kívül a magyarázat.
Sebed a világ – ég, hevül
s te lelkedet érzed, a lázat.
Rab vagy, amíg a szíved lázad –
úgy szabadulsz, ha kényedül
nem raksz magadnak olyan házat,
melybe háziúr települ.”

Nem fogadtuk meg *József Attila Eszmélet* cím? versében búvó tanácsát. És senkiét sem. Felmondtunk lelkünk legmegbízhatóbb albérl?jének, a szenvedésnek. Elzavartuk, kizavartuk, és háziurat fogadtunk helyébe: önmagunkat. Albérl?nk el?tt pedig szégyelltük magunkat, lelkiismeret-furdalásunk lett, hát azt tettük, ami a legkönnyebb: elfelejtettük ?t. S most? Ím, ott a szenvedés kívül, és nincsen magyarázat.

Nem is mi lettünk magányosak. Hanem elzavart, megtagadott, elfelejtett szenvedésünk lett magányos és bosszúálló. És minél inkább tagadjuk ?t, annál fertelmesebb bosszút fog állni. És mi nagyon régóta tagadjuk ?t. Ez Európa eredend? b?ne, ez a kalandorság. *„A nyugati civilizáció kaland”,* szól De *Rougemont*. A kaland, mint tudjuk, hazárd és ideiglenes és megbízhatatlan. A kalandor komolytalan. Minden más kultúrában van valami stabil nagyság. Az, ami itt keletkezett, nem szolid.

Még zseniális embereink is mindig csak rögtönöztek. Mintha csak az lenne jelentékeny, ami elveszett. Költ?i és fest?i és gondolkodói és zenei kalandorok. Lehet, hogy *Szolovjevnek* és orosz kortársainak igazuk volt, Európát az exkvizit immoralitás jellemezte. A kalandor improvizál. Tekintet nélkül arra, ami volt és ami van, újat kezd, ami tehetséges és érdekes és izgalmas lehet, de semmi egyéb. (…) Európa a görögökt?l kezdve mindig észfantaszta volt. Jung mondja, hogy lezüllésünk egyetlen oka a wissenschaftliche Rationalismus, a szcientifikus ésszer?ség. Ész mint rögeszme. Ész mint pszichózis – írta Hamvas Béla az Északi Koronában.

Igen, ezzel kezd?dött minden. S mire a nyugati ember elhitte, hogy az észen kívül nincs semmi sem, mire megtagadta a szenvedést is, új hazugsággal b?vült a repertoár: azzal, hogy tudásra sincs szükség.

Látszólag persze éppen az ellenkez?jét valljuk. Az egész életen át tartó tanulást hirdetjük, de ez csak csapda. A hazugság álorcája. Hiszen igazi tudásra, észre, gondolkodásra nincs többé szükség. Csak egyforma vágyakra és egyforma gondolatokra. Illetve gondolatmenetekre. „*Gondolat helyett gondolatmenet”* – énekli Cseh Tamás, utolsó táltosunk. És mennyire igaza van. A Kelet nem ilyen.

A mongol és kazah puszták felett tágasabb az ég, és egyszer?ségében fölöttébb bonyolult a létezés. Odakint, a keleti pusztákban van a status absolutus. Ott él, lakik, lélegzik, kiterjed, körülvesz, s eszedbe juttatja, hogy te nem is vagy. Legalábbis nem úgy vagy. Mert nem te vagy mindenek mértéke, hanem te csak a semminek vagy mértéke. Te csak a hiba vagy a teremtés tökéletes rendszerében. (Félek, Kína lesz az utolsó stáció, Kína, amely most büszkén járja be a nyugati világ fejl?dését, s azt hiszi, képes lesz azt összeegyeztetni a status absolutus-szal. Hát nem lesz képes.)

Mi pedig, mint hibák a teremtés tökéletes rendszerében, hosszú és sivár évtizedek óta veszejtjük el keleti lelkünket. Oda vágyunk, a Nyugat kebelére, s riogatjuk magunkat Kompország rémképével. És egyedül a Nyugatra esküszünk irodalmunkban is, mintha nem létezett volna Kelet Népe, mintha nem létezett volna *Németh László*. De azért legnyugatosabb költ?nk, Ady is megírta legmagyarabb versét, az ?s kaján. És az a mi elveszett keleti lelkünkr?l szól.

„Soha itt Európában a szellemileg érettebbnek szava nem volt, befolyása az id?k folyamán egyre csökkent, míg az érettebb el?ször gyanússá, azután üldözötté, végül a társadalom ellenségévé vált. A történet h?se a tábornok, a dandy, az egyetemi tanár, a bankár, de f?ként Don Juan.” Ugyancsak ***Hamvas***, az *Északi Koronában.*

Így nézünk farkasszemet a semmivel, s a semmi soha nem pislant. Mert kinevezte magát örökkévalóságnak. Mi, nyugati emberek pedig loholunk utána.
„Az egyetlen állandó ebben az anarchia-árban az életéhség, ez a dühös és b?szült szenvedély, amely a létért való küzdelemben kifejl?dött mohóságból született. Élni most annyit jelent, hogy minél többet. És minél gyorsabban. Prisa de vivir mas – siess, hogy még többet élj” – hogy megint csak Hamvast idézzük az Északi Koronából.

Ez az „alacsony homlokúak” élete. A középszer és az oligofrén apoteózisa. A tizenegyedik szín. Határozott és kérlelhetetlen mozdulás a „még több szabadság” sivatagába.
Még több szabadság? És még több életöröm és élvezés? És a szenvedés kívülre helyezése, szám?zése, megtagadása. És a rettegés a bosszútól.

„Aktivitás, nyugtalanság, vándorlás, vállalkozások, felfedezések, találmányok, mindig új. Az életval?rök: az eredetiség, a tehetség, az individualitás. Csupa provizórium, szenzáció, meglepetés, csupa tévelygés, mohóság, verseny, desperát extraverzió. Az aktivitásba heccelt ember észbontó hajszája, amelyben az irritált becsvágy ?rjöng az agresszió és a defenzíva bonyolult taktikájában. Végül az egyre növekv? tiltakozás az eszmélet, a tevékenység automatizmusából való felébredés ellen, amelyben a kontemplációt a narkotikum helyettesíti” – ez is Hamvas Béla, Északi Korona.
Így. A többségben is kisebbségi lét. A sarokba rúgott kutya mentalitása, arcunk veszejtése. Önként. Megfelelési kényszerb?l. Mit tudom én, miért. Járjuk, csak járjuk a halálos Korroborit Adynk óta, s már öltünk is gy?lölt szerelmünkben, kétségbeesésünkben, és b?nünkre nincs bocsánat. Nem azért, mert megbocsáthatatlan, hanem azért, mert b?nünk is fegyver miellenünk. Németh László meg így sóhajt fel: „Tetveinkt?l ellepetten, elgyengülve várjuk, hogy mit kezd velünk a más népek sorsa. Valamelyik nagy nép gyarmatbirodalmába olvadunk be? Szomszédaink darabolnak fel, hogy egységüket védjék? Vagy egy internacionalista néptestvériségnek leszünk osztjákjai?” – írta Németh László (Kisebbségben). Ez is, az is, amaz is Németh tanár úr. És még mindig vagyunk – ez a csoda. Hiszen már olyan nagyon megértettünk mindenki mást, már annyira átéltük mindenki más érzékenységét és fájdalmát, hogy önmagunkat csak utálni tanultuk meg. Már azt sem tudjuk, kik vagyunk… De most, a tizenegyedik szín végén másra van szükség. Magyarország magyar meghódítására.
„Magyarország magyar meghódítására minekünk nem jelszavakat vagy fedezetlen törvényeket kell teremtenünk, hanem egy új magyar szellemet, amely tisztaságával, fölényével és els?ségével veti maga alá a jött-magyarokat” – így Németh László.

Az új magyar szellem pedig nem lehet más, csak szembemenetel a diabolikus er?kkel. Diabolikus: sátáni, ördögi. De tudják, mit jelent a görög szó eredetileg? Azt, hogy szétdobáló. S ez így gyönyör?. Így van benne mélység. A sátáni er?k már szétdobálták a hazánkat, a múltunkat, a hagyományainkat, kapcsolatainkat, összenézéseinket, kultúránkat, nyelvünket. És hajigálják tovább. Naponta.

Az új magyar szellem: összefogás és építés. Sziszifuszi munka lesz. De kisebbnek nem is érdemes nekilátni. Itt az id? megérteni Németh Lászlót. El?ítélet, gy?lölködés, harag nélkül. Már régen nem magunk miatt.
Az ivadékainkért.

(Vége)
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló